

Úton az Olajfák hegyére.

A Getszemáni kert az Olajfák hegyének lábánál található, nevét az ott található olajpréstről kapta. (arám: gat-semané – olajprés) A kertben történő eseményekről mind a négy evangélium megemlékezik. „Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Getszemáni, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek itt le, amíg imádkozom.” (Mk 14,32) Máté, Márk és Lukács ezen a helyen emlékezik meg Jézus imájáról, szomorúságáról, kemény küzdelméről, benső vívódásáról, mérhetetlenül fájdalmas lelki szenvedéséről, és az Atya iránti hűségéről. Jézus itt élte át a végső magányt, megtapasztalva az emberi egzisztencia egész drámáját. Itt érintette meg a közeli hálál rettenete. Itt hagyta el összes tanítványa, pedig mennyire szeretete volna, hogy a hozzá legközelebb álló tanítványok együtt érezzenek vele, osztozzanak félelmeiben és fájdalmaiban, vele imádkozzanak, vele könyörögjenek az Atyához. Szeretteinek részvétele, együttérzése nagy vigaszt jelenthetett volna számára. De hiába kérte, várta övéitől nem kapott semmi segítséget. Sőt itt adta át, szolgáltatatta ki, árulta el Mesterét Júdás. A mai napig kérdés: Vajon miért tette Júdás azt, amit tett, miért árulta el Jézust, mi volt az indítéka, és miben reménykedett? Van-e biztos válaszunk? Júdás személyisége, tanítványsága beleilleszkedik-e az isteni tervbe? Megértette-e Jézus küldetését, vagy kapzsiságának, nagyravágyásának egyszerűen emberi gyengeségből nem tudott nemet parancsolni? Lehet, hogy csalódott Jézusban, amikor ő kevés érdeklődést mutatott a rómaiak elleni lázadás, és Izrael független királyságának helyreállítása iránt.

Milyen megrázó mindannyiunk számára az a jelenet és kép, amikor szemtől szembe találkozik Mesterével és csókkal, a szeretet jelével árulja el. Jézus tudja mi vár rá, hiszen a kivézenyelt katonák, farizeusok és főpapok szolgálóival való találkozás egyértelművé teszi, hogy le akarják tartóztatni, és elakarják ítélni.

A Getszemáni jelenet folytatásából tudjuk, hogy Jézus ennek ismeretében nem gondol menekülésre, elrejtőzésre, esetleg időnyerésre, hanem bátorsággal elébe megy az eseményeknek. Méltósággal kilép a tanítványok gyűűjéből, és megszólítja a letartóztatásra kivézenyelt katonákat, és megkérdezi, hogy kit keresnek. A válasz „a Názáreti Jézust” Jézus lehető legrövidebben válaszol „Én vagyok”. Amikor hallják kijelentését meghátrálnak és a földre esnek. A kérdés kézenfekvő, mi okozhatta ezt a hatást: Jézus isteni ereje, a védtelenség meglepetése, végleg lemondás az erő nem alkalmazásáról. Milyen sokatmondó az, hogy ebben az éles, kritikus helyzetben sem feledkezik meg arról, hogy övéinek szabad elvonulást kérjen. hiszen ezzel a gesztussal megkímélheti tanítványait a további zaklatásoktól.

A történet folytatásában Péter a maga módján bátor viselkedést tanúsít, karddal akarja megvédeni Mesterét. Jézus nyugalomra inti Pétert és eltéti fegyverét. Péterről tudjuk Ő az, aki forró fejvel, erőszakkal akarná megvédeni Jézust, ugyanakkor szintén Ő az, aki kimondta Jézusról, hogy Ő a Messiás, Ő az, aki Jézus figyelmeztetése ellenére háromszor tagadja meg. Mindezek ellenére mégis lehet rá számítani, hiszen botladozása, úttévesztése során visszatál Mesteréhez, aki ingatagsága és bizonytalansága ellenére igazi „sziklává” és pásztorrá tette.

Az Olajfák hegyének üzenete: *számíthat rám Jézus az „úton”.*

Besze Imre, Budapest